„mes roda al om 7, ja sel pärrametsel 6 kuud, kea neide „ümbre ja neidega ütten teed päiwa ümbre söitwa.“ —

„Ni om sis päiw keskpaigan; temma ümbre jooskwa „karin ütstöistkümmend ma-ilma, mes sellepärrast liikwa „tähhe kutsutas, ja mönnel neide seltsist om jälle kuud, „kes jälle neide ümbre jooskwa. Nink se lõpmata mu tai„wa-tähte hulk, mes ilmärraarwamata kõrgest taiwa pohjast „weel meie mani ärrawälkwa, ne omma kik se päiwliko ar„wolisse, sest et nemma kik paigal saiswa, ja kutsutas neid„sinnatsid kik saiswa taiwa-tähtis, et wahhe saas pid„dada neide ja üttetöistkümne liikwa tähte wahhel.“ —

„Kik ne saiswa tähhe, ni kui meieke päiw, — ja kik „ne liikwa tähhe ja meie ma-ilm ja ku, — nemma kik „omma hümmäriko ni kui langa-kerra, et sa kosegi otsa „ehk weert ei löwwa. Ja kui reisja ümbre se ma-ilma rei„sip, sis lähhäp temma ni kui nikkats kerra ümbre, kui ker„ritas, ja tullep wimate jälle, kui temma iks ütte joni ökwa „päle töttap, sinnasamma taggasi, kost wäljaläts.“

„Ent arwäge essi sedda surust, kui se meie ma-ilma „ümbre koim ajastat reisitas laiwaga, enne kui taggasi tultas „ja ärra om käütu. Ja ne sure sure ma-ilma, ne päiwa „ja ku ja mu kik, saiswa tühjan taiwa al. — Ei olle tukke, „ei näe sinna keudet, minkaga neid üllewon hoietas. Js„sanda wäggew sönna om neid siana saisma pandnu, ja „Jssanda ilmnäggemata käsi hoijap neid sääl üllewan, ja „sadap neid omma teed minnema, et kül ei olle siwa min„kaga lendada, ei mölla minkaga souda, ei jalga minkaga „jooste! Ei nemma ei satta, ei essi omma tee päält, ent „nemma jäwa, ja köndwa päle waiklikult omma teed, ni „kawwa kui se päiw om tulnu, kui om ütteldu kirjan, et „se innemise poja täht saap nättama. Sis saap „se päiw sama ärrapimmestetus, nink ku ei sa „omma paistet andma, nink tähhe sawa taiwast „mahha saddama, nink taiwa wäe sawa hel„juma!“ —

Kui se reisja ni olli juttustanu, sis jäi temma waikki. Temma palge olli kui ärr-selletetu. Temma koie üllespole, käe olli kokkopantu, ja temma puhhas söome pohjast waikli-

kun palwussen. — Ent kige silma olliwa temma päle kääntu. Latse p.nniwa ka omme käsi kokko, ja ka se wanna perremihhe silma olli ni kui wessitse. — Es lausu keake sönna.

Wäike Jaan olli jälle eddimenne könnelema. Wessi joosk mihhekesel pöske möda alla, ja temma küsse ikkutse hälega: „Mes täht sis se Innemise-poja täht om? Kas to „iks wahhest se hannaga täht ei olle, mes ütskörd taiwa „küllen nätti, ja rahwas peljas wäega?“ —

Ent reisja mannits, ja üttel: „Ei kunnake kül! Kui „hannaga tähhe ollesse Innemise-poja tähhe, sis olles ka se „wiimne päiw jo ammoke tulnu. Hannaga tähti om iks „jo enne ónnisteggia sündimise olnu, ja nättas ka päle selle „weel. Taiwa-tähhe tundja ei moista kül weel öiget arwo „neide pärrast anda, kui paljo neid peas ollema, ehk kost „nemma peas tullema. Kaetas kül piksilmaga, ent öiget „pohja weel ei olle lähtu. Sedda ennege om jo nüüd ärra„kaetu ja nättu, et se tulline hand, mes nemma henda „pärra weawa, muud middage ei olle, kui ennege üts-wallus „paiste, ja et se südda neil wäega wäikenne om. — Nemma „ei näita iks kellekile muud, kui et Jssanda teo immeta„olisse, ja et temma arm kestap iggawes.“ —

Sis küsse wäike Jaan weel: „Mies sis to om, kui „ku ja päiw ärrajüwwas, ja taiwa tähhe nättas mahhasad„dawat? Sedda iks ka ütlite, et wiimse päiwa täht peap „ollema.“ —

Ent reisja koste: „Ei iks mitte! Ma rahwas ütlep, „et ku wai päiw süwwas ärra; ent ei sö iks keake neid. „— Se ei olle middake surembat, muido kui ennege se, et „selle jooskmissega, kuis liikwa tähhe ja ku ümbre päiwa „jooskwa, töine töist mönnikörd ärrawarjup, kui temma öige „ökwa meie nink ku ja päiwa wahhele tullep; ni kui ütten „tallotarren, kon hulk rahwast koon om, mönni wahhelt tulle „ette wai ka töise ette saistap, et sinna töist ei näe, seni „kui temma eest ärra om lännu. — „Ja tähhe, mes nättas „mönnikörd taiwa külleft saddawat, no ei olle iks kellekile „taiwa tähhe. Se om ennege säranesamma tulline löhn, „mes ka pikse pilwest tullep, ja sis wälgis kutsutas, „mes ka seigest taiwast mittokörd nättas mahhajooskwa:

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 16